Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 215. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, NOVEMBER 9, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 9-го ЛИСТОПАДА 1996 р. Ч. 215. РІК CIII.

Л. КУЧМА ПРИВІТАВ Б. КЛІНТОНА

Київ. — Президент Леонід Кучма надіслав поздоровлення Президентові ЗСА Биллові Клінтонові з нагоди його переобрання на другу каденцію, повідомила 7-го листопада УНІАР.

У телеграмі підкреслено переконливий характер перемоги Б. Клінтона, за якого проголосувало 49 відсотків виборців. У своєму посланні Л. Кучма відзначив також вихід стосунків між Україною і ЗСА за час президентства Б. Клінтона на якісно нову ступінь стратегічного партнерства.

Президент України висловив певність, що після виходу двосторонніх відносин на рівень стратегічного партнерства вони міцнітимуть і будуватимуться шляхом плідної співпраці.

Л. Кучма нагадав Є. Єльцинові про обіцянку відвідати Київ

Київ. — Президент Леонід Кучма, побажавши президентові Росії Борисові Єльцинові швидкого одужання після операції серця, нагадав йому 5-го листопада про його обіцянку здійснити до Києва свою першу закордонну поїздку, як тільки почуватиме себе краще, повідомило агентство Ройтерс.

В телеграмі, надісланій Б. Єльцинові, Л. Кучма побажав йому якнайшвидшого одужання — як від себе, так і від імені українського народу. Одночасно він висловив сподівання, що запланована візита російського президента в Україну відбудеться в найближчому майбутньому, надавши українсько-російським відносинам нового імпульсу.

Як відомо, під час зустрічі в Москві 24-го жовтня Б. Єльцин пообіцяв Л. Кучмі приїхати до Києва на підписання довгоочікуваного договору про дружбу і співробітництво, як тільки одужає після операції. Впродовж останніх двох років російський президент шість разів відкладав свою поїздку в Україну через розбіжності у питанні поділу Чорноморської фльоти. Проте тепер виглядає, що обидва президенти зменшили ці розбіжності.

ЗСА і Китай пробують домовитися

Пекін. — Заступник державного секретаря ЗСА Линн Дейвис зустрілася тут з міністром закордонних справ Китаю Цзянь Цземіном. Обговорювалися питання двосторонніх відносин, торгівлі радіоактивними матеріялами і національної безпеки. Дейвіс сказала, що ЗСА допоможуть Китаєві здійснити програму розвитку атомної індустрії, „але для цього ми повинні бути впевнені, що Китай не постачає ядерні матеріяли та зброю Іранові".

Л. Дейвис підготовляла ґрунт для візити в країну державного секретаря Воррена Кристофера. Його зустріч з Цзянь Цземіном повинна відбутися в середині листопада. Дейвис обережно оминала питання прушення прав людини, не дивлячись на те, що китайська влада засудила до 11 років ув'язнення відомого дисидента Ван Даня і американські засоби масової інформації цим обурювались.

Незадовго до візити Дейвис у Пекіні таємно гостював керівник Сі-Ай-Ей Джан Дойч. Лише декілька осіб знали про мету його візити.

Зовсім можливо, що візита Дойча мала відношення до продажу технології, яка дозволяє створювати ядерну зброю. Китай продав цю технологію Пакистанові. За словами представників Державного департаменту, китайці не порушили обіцянку, поскільки вони продали технологію на підприємство, яке підлягає міжнародній контролі.

ЛІВІ І ДЕМОКРАТИ СКРИТИКУВАЛИ УРЯД ПО-РІЗНОМУ

Київ. — Як ліві, так і національно-демократичні сили використали 79-ту річницю большевицької революції в Росії, щоб скритикувати Уряд України. Соціялісти і комуністи на своєму святковому вічу напали на українське керівництво за економічні реформи, які зводять нанівець „соціялістичні завоювання" в Україні, а національ-демократи піддали критиці Уряд за його нездатність повністю порвати з комуністичним минулим і захистити громадян від злочинности.

Охарактеризувавши теперішню владу як антинародну, ліві сили на своєму вічі ухвалили резолюцію, в якій вимагають від Президента і Верховної Ради вжиття заходів для зміни економічних реформ „на користь трудящих, а не жирних котів". Крім того, комуністи і соціялісти висунули вимоги щодо припинення зростання плати за публічні послуги, захисту ветеранів війни і праці і виступили проти „втягнення" України в структури НАТО і поширення цього союзу на Схід.

Виступаючи на вічі, яке пройшло під гаслом „Демонстрація протесту і гніву проти знущання нинішньої влади над народом України", голова Верховної Ради і лідер соціялістів Олександер Мороз пригадав учасникам „лекції жовтня". Першою лекцією, за словами О. Мороза, є те, що успіх можливий тільки тоді, як ліві діятимуть у єдності. Друга лекція — що самостійне керування державою без допомоги і кредитів Заходу. Третя — влада має бути радянською. Четверта — „земля повинна належати народові" і не може продаватися у приватну власність. П'ята — „нам треба остерігатися ультра-революційної фрази", бо це може нашкодити лівим.

У резолюції віча національно-демократичних

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУВАЮТЬСЯ НАРАДИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

Кергонксон, Союзівка. — Тут від четверга 7-го листопада відбуваються Звичайні річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, в яких беруть участь члени Екзекутивного Комітету в особах Уляни Дячук — предсідника, Нестора Олесницького — заступника, Петра Саварина — директора для Канади, секретаря — Марти Лиско і касира Олександра Благітки. Члени Контрольної Комісії, що в перших днях тижня, а саме від 4-го до 6-го, перевели в Джерзі Сиємі у приміщенні УНС свою перевірку, прибули на Союзівку, щоб взяти участь у нарадах, а це: Степан Гавриш, Василь Пастушок, Стефанія Геврик, Анатолій Дорошенко і Іван Винник. Присутні є майже усі радні УНС: Рома Гадзевич, Текля Мороз, Стефко Куропась, Володимир Корчинський, Євген Іванців, Стефанія Гаврилюк, Тарас Шмагала мол. Олександер Серафин, Андрій Кейбіда, Анна Ремик, Роман Куропась і о. Мирон Стасів, як і головні редактори „Свободи" Зенон Сниілик і „Українського Тижневика" радна Р. Гадзевич. Живу участь у нарадах беруть почесні члени Головного Уряду УНС: Степан Куропась, Мирон Куропась, Ярослав Падох, Анна Чопек, Богдан Гнатюк, Йосип Лисогір, Іван Флис, Марія Душник і Василь Дідюк. Гостинну „Союзівку", де відбуваються наради заступає її адміністратор Іван Флис, мол.

Відкриття цих річних нарад відбулося в гостинниці „Союзівки" у четвер в год. 9-ій ранку святочною церемонією, в якій радна Т. Мороз відчитала окремо зготовлений на цю оказію текст, написаний заступницею предсідника Анною Дидик-Петренко, яка із-за недуги не була присутня. Усі присутні відспівали відтак „Заповіт", а наради відкрила предсідник УНС У. Дячук попросивши о. М. Стасіва відмовити молитву. У своєму першому слові предсідник У. Дячук згадала знаменні події останнього часу, а це 5-річчя незалежности України, 10-ліття аварії у Чорнобилі та успішну першу офіційну участь репрезентації України у Олімпійських Ігрищах в Атланті.

Після формальности прийняття наміченого порядку нарад, секретар М. Лиско пригадала присутнім, що протоколи із минулих двох нарад Головного Уряду були друковані у „Свободі" та подаючи точно числа, в яких вони були, поставила пропозицію їх прийняти, що і зроблено одноголосно. В дальшій програмі нарад члени Контрольної Комісії — А. Дорошенко, В. Пастушок і С. Гавриш подали свої додаткові усні заввага, а відтак у доповненнях до писемних звітів забирали голос поодинокі члени Екзекутиви.

Першою забрала голос У. Дячук, яка обширно подала пояснення і доповнення до свого звіту, порушуючи при тому усі біжучі справи, що були актуальними у звітовому часі, як продажа будинку, злуки із іншими братніми союзами, спадку членства, видання УНС, проблеми „Союзівки" та інші. Одною із тем порушених у звітуванні, було оскарження УНСоюзу і ред. З. Снилика до суду працівницею друкарні Теофілією Ригальською.

Другою звітувала секретар М. Лиско, яка представила проблему злуки відділів, кризи секретарів і зменшення членства.

Відтак предсідник У. Дячук відкрила першу листу дискутантів, яка була доволі довга. Забирали голос Степан Куропась, В. Пастушок, Тарас Шмагала мол. В. Корчинський, Т. Мороз, Р. Куропась, М. Куропась, Стефко Куропась, О. Серафин, М. Душник, Й. Лисогір, А. Чопик. Дискусія концентрувалася на поруше-

(Закінчення на стор. 3)

ІЗРАЇЛЬСЬКО-ПАЛЕСТИНСЬКІ НЕЗГОДИ ПОГЛИБЛЮЮТЬСЯ

Єрусалим, Ізраїль. — Праві ізраїльські радикали запропонували розселювати жидівських імігрантів зі західних країн на західньому березі річки Йордан.

Ця пропозиція викликала опір серед ізраїльських прихильників миру з арабами. Негайно виступила проти неї і Жидівська агенція — урядова організація, яка займається практичними проблемами імігтрації.

Як повідомляє єрусалимська газета „Гаарец", до згаданої агенції надійшли проекти розміщення на західньому березі Йордану у найближчі роки 20 груп екстремістських наставленої жидівської молоді. Газета підкреслює, що коли агенція, під тиском урядових чинників, затвердить ці проєкти, то це свідчитиме про докорінну зміну політики, оскільки протягом всієї своєї діяльности Жидівська агенція не дозволяла собі на жодні акції, що стосувалися б територій, окупованих Ізраїлем в 1967 році.

Керівник агенції Аврам Бурґ, якого в країні знають як рішучого противника розбудови жидівських поселень на західньому березі Йордану, сказав у розмові з журналістами, що цей плян, на його думку, не дістане необхідного схвалення. У спеціяльному листі на ім'я Урі Гордона, начальника імігративного відділу агенції, А. Бурґ категорично вимагає „припинити будь-які дії, пов'язані зі здійсненням пляну". Одначе У. Ґордон, мимо того, що поділяє політичні погляди А. Бурга, відповів, що „коли потенційний імігрант схоче поселитися на західньому березі, то я можу спробувати відговорити його, але не можу йому практично протистояти". У. Гордон водночас сказав, що плян покищо не дістав остаточного схвалення.

(Закінчення на стор. 3)

В Україні зростає політичне напруження

Київ. — Секретар Ради Національної Безпеки Володимир Горбулін заявив, що в суспільстві швидко зростає напруження і походить воно від внутрішньої боротьби в Уряді і складних відносин з Росією, повідомила 6-го листопада УНІАР.

„Стрілка барометру політичного життя в Україні наближається до позначки 'шторм'", — сказав він журналістам на пресконференції в Адміністрації Президента.

Заяву свою В. Горбулін зробив кілька днів після вбивства у Донецькому депутата Євгена Щербаня, відомого промислового магната.

На думку В. Горбуліна, збільшення напруження в суспільстві почалося із заяви Президента Леоніда Кучми у вересні про намір кандидувати на другу каденцію — три роки перед виборами. На це зареаґували фактично всі потенційні кандидати, навіть „така обережна людина, як колишній прем'єр-міністер Євген Марчук", сказав Голова РНБ. Як відомо, через два тижні після заяви Л. Кучми, Є. Марчук і себе проголосив кандидатом у президенти на виборах 1999 року.

В. Горбулін натякнув, що і теперішній прем'єр Павло Лазаренко може з часом оголосити свою кандидатуру. За словами голови РНБ, сьогодні немає достатнього порозуміння в розподілі функцій між Президентом і прем'єр-міністром.

В. Горбулін зробив також закид на адресу депутата Григорія Омельченка, члена Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією. Як відомо, Г. Омельченко виступив із вимогою опублікувати декларації про прибутки Президента та інших вищих урядових осіб. В. Горбулін назвав його діяльність „безпрецедентною".

Дісталося і Верховній Раді, працю якої він назвав цирком і засудив спроби певних депутатів оскаржити Президента за начебто недостатню тверду позицію на переговорах з Росією щодо поділу Чорноморської фльоти.

Складні відносини з Росією теж спричиняють напруження у суспільстві. За словами В. Горбуліна,

(Закінчення на стор. 3)

Видужуючи, Б. Єльцин видає указ

Москва. — У четвер, 7-го листопада, всього тільки два дні після його поважної серцевої операції, російський президент Боріс Єльцин зробив два перші кроки та знову почав урядувати. Найперше видав новий указ, а тоді розпочав наполегливі та переконуючі дискусії зі своїми лікарями в справі його післяопераційного режиму.

Хоч публічно Б. Єльцин ще не виступав, але використав нагоду підтвердити своє президентське право і видав указ про переіменування 7-го листопада з Дня революції на „День національної злагоди і замирення". Він сказав, що це буде день поминання жертв революції, громадянської війни і політичних репресій.

Крім того, у заяві, опублікований президентською пресовою службою, Б. Єльцин звертається до народу і стверджує успішність своєї операції та запевняє, що готовий до дальшої праці, при чому підкреслює, що „ситуація в країні є під контролею".

Лікарям Б. Єльцин заявив, що покидає кардіологічну залю інтенсивного догляду і перебирається разом з ними до іншої лікарні. Одначе д-р Джордж Нун, серцевий хірург з Бейлор медичного коледжу в Гюстоні та дорадник у цій справі, сказав, що лікарі переконали 65-річного Б. Єльцина залишитись на місці, щоб могти стежити за непередбаченими ускладнениями. Б. Єльцин погодився, але тільки на 24 години.

Д-р Дж. Нун в інтерв'ю підкреслив, що Б. Єльцин є людиною впертою і робить те, що хоче.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ЗУСТРІЧ МІЖПАРЛЯМЕНТАРНИХ ГРУП УКРАЇНИ І МАДЯРЩИНИ

КИЇВ. — Заступник голови Верховної Ради України Віктор Мусіяка, який прийняв делегацію Державних зборів Мадярщини і обговорив з нею розвиток відносин між двома країнами та міжпарляментарні зв'язки. Учасники зустрічі вели мову, зокрема, про співробітництво в агропромисловій та банківській сферах. Голову Національного Банку України Віктора Ющенка і його попередника Вадима Гетьмана запрошено відвідати Мадярщину. В. Мусіяка ознайомив гостей з працею Верховної Ради і розповів про проєкти нових законів, які парлямент збирається найближчим часом приймати. Мадярські гості повідомили, що 12-14-го листопада в Україну приїде президент їхньої країни. Сторони домовилися провести наступну зустріч міжпарляментарних груп на початку 1997 року в Будапешті, де обговорять питання приватизації аграрного сектора.

ВСТАНОВЛЮЄТЬСЯ ДОЛЯ ЖЕРТВ

МЕЛІТОПІЛЬ, Запорізька обл. — За станом на 7 годину ранку 6-го листопада в місті Мелітополі в результаті проведення рятувальних робіт у житловому будинку, де стався вибух, з-під уламків вилучено мертвими чотирьох мешканців. 9 було відвезено до лікарні (два померли), а доля ще п'ятьох мешканців будинку встановлюється.

ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ ВР ПОПРОЩАВСЯ З АМБАСАДОРОМ НОРВЕГІЇ

КИЇВ. — Заступник голови Верховної Ради Віктор Мусіяка попрощався з амбасадором Норвегії в Україні Ойвіндом Нордсвлеттеном, перед від'їздом останнього до Норвегії, повідомила 6-го листопада УНІАР. В. Мусіяка дав позитивну оцінку двостороннім стосункам, зазначивши, що обсяг інвестицій Норвегії в економіку України складає понад 50 млн. дол. Розвивається також співробітництво в добуванні нафти в Чорному і Озівському морях. О. Нордсвлеттен, якого призначили на пост керівника відділу міністерства закордонних справ Норвегії у справах преси, інформації і культурних зв'язків, сказав, що він далі приділятиме увагу розвиткові відносин з Україною.

НОВІ УРЯДОВІ ПРИЗНАЧЕННЯ

КИЇВ. — Уряд призначив нових голів ряду комісій, повідомила 6-го листопада УНІАР. Державний міністер України Анатолій Мінченко став головою постійно діючої Міжвідомчої робочої групи з питань енергозабезпечення суспільного виробництва і населення. Він же очолив Українську частину Міжурядової українсько-білоруської комісії з питань торговельно-економічного співробітництва і Українську частину Міжурядової українсько-югославської комісії з питань торговельно-економічної та науково-технічної співпраці. Кабінет Міністрів також призначив міністра машинобудування, військово-промислового комплексу і конверсії Валерія Малєва головою Української частини Міжурядової українсько-французької комісії в галузі озброєння і військової техніки. Заступник міністра у справах науки і технологій Олексій Савченко став співголовою Українсько-польської комісії з питань співробітництва у сфері науки і технологій.

ЗУСТРІЧ З ПРЕДСТАВНИКАМИ МІСІЇ МВФ

КИЇВ. — 5-го листопада на зустрічі керівництва Національного Банку України з місією Міжнародного валютного фонду, яку очолює Альберт Кнобель, тривало обговорення майбутньої співпраці, згідно з програмою розширеного фінансування на наступні три роки. Перший заступник голови правління Національного Банку Володимир Боднар поінформував представників Міжнародного валютного фонду про стан валютного ринку України, а під час зустрічі з Віктором Ющенком обговорювалися інструменти валютної політики, неінфляційне покриття дефіциту бюджету, шляхи зміцнення банківського нагляду.

ПРИНЦ ВАЛІЇ ВІДВІДАВ КРИМ

Триває приватна візита в Україну принца Валії Чарлза. 5 листопада Його Королівська високість принц Уельський відвідав архітектурно-історичний заповідник — Софіївський собор.Того ж дня Принц Валії Чарлз прибув до Криму. Спадкоємець англійського престолу відвідав Картовий пагорб під Севастополем, де спільно з англійською стороною споруджується меморіял пам'яті англійських вояків, які загинули під час Кримської війни 1853-1856 років. По дорозі до Севастополя Його Королівська високість принц Чарлз зупинився у Бахчисараї, де оглянув історико—архітектурний комплекс Бахчисарайського палацу.В поїздці у Крим високого гостя супроводжує голова адміністрації Президента України Дмитро Табачник.

ПРАЦЮВАТИ НА ОСНОВІ ОРЕНДИ

КИЇВ. — Секретар Ради Національної Безпеки і Оборони України Володимир Горбулін не виключає того, що може бути проведений міждержавний залік боргів: України Росії — за енергоносії і Росії Україні — за оренду (Чорноморська фльота). "Ми маємо працювати на основі оренди і Росія це розуміє. Але це їй невигідно, бо коли ми перейдемо на розрахунки за міжнародними стандартами, це буде економічно важко для Росії",— відзначив В. Горбулін.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 6-ГО ЛИСТОПАДА, федеральний суддя у Литтл Рок, Арк., вирішив, що телевізійна мережа Ей-Бі-Сі мусить передати незалежному слідчому справи Вайт Вотер свої відеострічки з неопублікованих частин інтерв'ю з важливою особистістю, причетною до згаданої справи. Незалежний слідчий Кеннет Старр зажадав деякі частини інтерв'ю з Сузан МекДугал, які не були показані під час програми Ей-Бі-Сі „Прайм Тайм Лайв" 4-го вересня 1996 року. Ей-Бі-Сі чинила спротив вимогам незалежного слідчого, доводячи, що це є проти першої поправки Конституції. Одначе у своєму наказі федеральний суддя Сузан Веббер з тим не погодилась і зазначила, що це її рішення має бути виконано до 10 днів.

У СВІТІ

КИТАЙ МИНУЛОЇ СЕРЕДИ, 6-ГО листопада, звільнив з ув'язнення на неозначений час, для „лікування", одного з відомих своїх дисидентів— Чен Змінґа, якого за палкі політичні дебатування засуджено на 13 років ув'язнення ще в 1989 році. Звільнення Чен Змінґа день після переобрання президента Билла Клінтона та два тижні перед приїздом секретаря Державного департаменту Ворренa Кристофера до Китаю, для попрадження прелімінарних справ, пов'язаних з вершинною зустріччю президентів обидвох країн, заплянованою на 1997 рік. На думку аналітиків, це вказує, що Китай змінює своє наставлення щодо американсько-китайських відносин.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну вадреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Росіяни плянують змінити військову доктрину

Основні тези військової доктрини Російської Федерації, опубліковані 1993 року, проголошували оборонний характер російської політики. Однак під час останньої передвиборчої кампанії російські політики почали називати доктрину „беззубою" і такою, що потребує перегляду. Різні експерти почали пропонувати нові проєкти російської військової доктрини. Вже є кілька варіянтів і всі вони підготовлені професійно. Відчувається, що над ними працювали поважні автори, або й аналітичні центри. Проєкти дещо різняться один від одного, але всі без винятку рекомендують для Росії твердішу військову політику. А той факт, що проєкти опубліковано, зокрема у додатку до „Незавісімой Газеети", свідчить про підготову громадської думки до того, що військову доктрину належить переглянути.

Пропоновані нові проєкти російської військової доктрини у питані ведення на території колишнього СССР льокальних війн передбачають таке: збройні сили Росії повинні бути спроможними одночасно брати участь в одній льокальній війні високої інтенсивности, в одній уповільненій льокальній війні і в трьох „заморожених" льокальних війнах і миротворчих операціях.

У проєктах також визначено „загрози" для національної безпеки Росії. У доктрині 1993 року йдеться про відсутність зовнішніх ворогів. Автори нових проєктів вважають, що основними ймовірними ворогами Росії залишаються ЗСА і країни НАТО. Арґументується це тим, нібито сам факт існування НАТО засвідчує вороже наставлення Заходу щодо Росії.

На територіях колишнього СССР автори проєктів доктрини основним супротивником називають „агресивний націоналізм", а головним засобом стримування ймовірного супротивника названо стратегічні ядерні сили. Ці останні пропонується зберегти шляхом відмови від ратифікації договору „Старт-2".

Недавно призначений заступник начальника Генерального штабу збройних сил Росії генерал-полковник Валерій Манілов у статті „Національні цілі Росії та загрози її безпеці" пише, що ЗСА намагаються закріпитися на становищі лідара у світі і всіляко перешкоджають відновленню та укріпленню політичної і воєнної могутности Росії, зростанню її впливу в СНД, країнах Европи та Балтії.

Потенційним союзником названо Китай, який не хоче дозволити на військово-політичне домінування Південної Кореї та Японії. За словами генерала Манілова, за південним кордоном колишнього СССР формується зона протиборства ряду держав, здатних розпочати новий переділ світу. Манілов, як і автори проєктів доктрини, також вважає, що ворогом Росії на теренах колишнього СССР є „прагнення до національного самоутвердження що призвело до розмежування і поділу майна". Загрозою для безпеки Росії Манілов називає також „виникнення перепон на шляху до інтеграції і формування нової спільности народів колишнього СССР або втрату Росією керівної ролі у цьому процесі". Загрози він поділяє на внутрішні і зовнішні. Внутрішніми є політична поляризація суспільства, федералізація і зниження життєвого рівня, національний екстремізм, реґіональний сепаратизм і нерівномірний розвиток регіонів. Зовнішніми загрозами є: льокальні війни поблизу кордонів Росії; спроби перешкодити виконанню „конструктивної" ролі Росії у вирішенні найважливіших міжнародних проблем; протидія інтеграційним зв'язкам, утиск економічних інтересів, обмеження присутности на міжнародних ринках або витіснення з них; політична, економічна, духовна еспансія; дискримінація росіян в інших країнах.

Особливу увагу в проєктах нової російської військової доктрини приділено Україні. Наприклад, загрозою для безпеки Росії названо рух України в бік Заходу і її відмова від глибокої інтеграції в СНД. Російські політики при цьому певні, що конфронтацію між Україною і Росією створюють саме ЗСА. На їхню думку, з Україною Росія повинна в першу чергу налагодити військово-технічну співпрацю, бо в разі відмови від ратифікації договору „Старт-2" перед нею постане проблема нарощування ядерного потенціялу. Росія для цього не має досить засобів, тому доведеться купувати в Україні балістичні ракети СС-18 і ММ-24, а також бомбардувальники ТУ-160.

Читаючи нові проєкти російської військової доктрини, починаємо розуміти, що період невизначености у зовнішній політиці Росії вже закінчився і, на жаль, Україні це нічого доброго не обіцяє.

Петро Грицак

ПРО ДІЯЛОГ МІЖ ПОЛЯКАМИ Й УКРАЇНЦЯМИ

Виглядає, що відносини між Україною та Польщею на найвищому державному рівні є цілком добрі — часто чуємо про взаємні відвідини офіційних репрезентантів Польщі й України, поєднані з деклараціями співпраці у важливих ділянках, в найкращий добросусідський спосіб.

Польща була першою

Це все було ще заініційоване попереднім президентом, Лехом Валенсою: Польща ж була першою державою, яка офіційно визнала Україну після проголошення нею самостійности, а амбасадор України до Польщі два роки тому зробив навіть характеристичну жесту доброї волі: Геннадій Удовенко (теперішний міністер закордонних справ) під час однієї зустрічі українців і поляків в Перемишлі поклав вінок до пам'ятника т. зв. „Орльонт" (по-нашому „Орленят"), молодих людей — „тінейджерів", які в дні листопадових подій 1918 року, об'єднавшись з міською шляхтою, підняли повстання проти української влади, зриваючи існуюче перемир'я між поляками й українцями. Тих, як відомо, ріка Сян була демаркаційною лінією. Це, властиво, був початок польсько-української війни 1918-19 років та фактично перший крок до створення „Другої Речі Посполитої", як поляки любили називати свою державу.

Вчинок українського амбасадора Г. Удовенка був продуманий як дипломатичний вияв доброї волі, спосіб якось утихомирити польських шовіністів та екстремістів, яких немало є в Перемишлі, і вони „на побутовому рівні", у противенстві до державного, роблять що можуть, аби погіршити взаємини між двома народами.

Оригінальний пам'ятник „Орльонт" під час війни, у 1940 році, німці зруйнували, але за той вчинок місцеві поляки чомусь уважають відповідальними саме українців. Взагалі можна сказати, що й сьогодні серед поляків все ще панує якийсь мартирологічно пов'язаний „ескапізм": за всі неприємні проблеми, включно із програною війною 1939 року, винувати українців! Це, розуміється, дуже утруднює щоденне співжиття між двома народами, а „діялог" перетворюється у „монолог"-лямент поляків, які скаржаться, нібито „українці стільки кривд наробили їм у минулому". Винною тут є також антиукраїнська література, яка масово поширюється. В ній українців представляється в крайньо негарному світлі, як якихось потвор-карикатур („різунів"), нездар, вічно п'яних, які завжди жили коштом поляків (тобото їли польський хліб), невдячників, вічних мальконтентів.

Довоєнні обставини

Тим часом Польща постала у 1918 році та остаточно утвердилася через сприятливу міжнародну дипломатію, сильне поперття тодi всесильної Франції, розбиття ЗУНР, та в наслідок великої перемоги над большевиками у 1920 році (знаної як „Чудо над Вислою"). Обставини так склалися, що поляки почали поважно думати, що їхня країна є великою потугою, із сильною армією, якій ще тільки бракує кольоній та яка може провадити незалежну зовнішню політику нарівні з іншими великодержавами, поєднану із досить негарними трактуваннями національних меншин (а спеціяльно, українців Галичини й Волині). Це мимо того, що тих меншин назбиралося не більше, як одна третина всього населення, й були вони у принципі оборонені міжнародними договорами, які Польща виповіла в 1934 році.

Останній заступник поль-ського міністра закордонних справ, а короткий час міністер, Ян Шембек, пише у своїх споминах, що польське суспільство у 30-их роках перебувало у стані постійної екзальтації чи піднесення, що робило якусь іншу зовнішню політику неможливою, бо „уряд попросту опинився б на ліхтарні". Тому коли у 1939 році дійшло до війни з Німеччиною, поляки були свято переконані у скорій перемозі. „За два чи, може, три тижні будемо в Берліні", — говорила польська вулиця. Війна, одначе, скінчилася страшною поразкою та окупацією. Поляки, доведені до відчаю, почали відразу шукати вини за той неуспіх: винні, розуміється, меншини, а головно українці. Ця „ідея" була також поширювана радійовими передачами з Лондону, де встиг сформатуватися польський екзильний уряд. Спонтанно почав організуватися рух опору, знаний пізніше як „Армія Крайова" (АК). Шембек далі твердить, що такі радикальні настрої у краї та закордонну політику Польщі перед 1939 роком підтримували Франція та СССР.

Антиукраїнський терор АК

Перші терористичні виступи АК, які почалися вже в жовтні 1939 року, були звернені якраз проти українців (бо за такі виступи проти німців були дуже суворі кари й панувала збірна відповідальність). Після вибуху війни Німеччини із СССР, АК розпочала свою діяльність також на схід від т. зв. „Лінії Керзона", де найбільше активностей мало місце в 1942-44 роках, саме на Волині: акція „Вахлярж" була продовжена акцією „Буржа", їхньою ціллю була відбудова Речі Посполитої на колишніх польських територіях за всяку ціну. В той спосіб розпочалася війна „усіх проти всіх", де поляки пробували заанґажувати до боротьби проти УПА навіть німців і большевиків.

Але поляки на Волині були малою та нелюбою для місцевого населення меншиною, тому АК не могла себе збройно утримати. Програвши, „27-ма дивізія АК", що оперувала на Волині, вимагає для себе спеціяльної пошани та перепрошень, не раз в садо-мазохістський спосіб, голосно говорячи всім, хто готовий слухати, про „злочини УПА". Тим часом деякі активісти із 27-ої дивізії, які уціліли, показали себе кровожерливими під час відомих антиукраїнських акцій на Закерзонні в 1945-47 роках. Додатково, антиукраїнська гістерія, заохочувана передачами з Лондону під час акції „Буржа", показалася в час Варшавського пов-стання у серпні — вересні 1944 року, коли винищено майже поголовно всіх у місті проживаючих українців, що повністю визнали совєтські обсерватори, а їх, знаємо, аж ніяк не можна підозрівати у симпатіях до українців.

Зрештою, у численних процесах проти АК, за „Людової Польщі", фіґурують також справи терористичних убивств українців. У польських газетах, воєнних споминах, у фольклорі далі можна завважити звичай вперто називати членів усяких німецьких допоміжних формацій, як також автентичних „власовців", у тенденційний спосіб, „українцями".

Ситуація у Перемишлі

У таких невралґічних пунктах, як наприклад, ситуація в Перемишлі, стан польсько-українських взаємин за останніх століть років виразно погіршився. Частинно це сталося тому, що можливості, які заіснували із приходом до влади людей із „Солідарности", українці у 1990 році не потрапили для себе використати, згідно із жартом, в якому є доля правди: не знав, забув, спізнився. Тим часом політична ситуація в Польщі сильно змінилася, „діялог", повторюємо, перемінився у „монолог", де певні чинники стараються, в аґресивний спосіб, пошкодити українському імені і престижеві у всьому світі, а українській меншині, яка тепер проживає в Польщі, відібрати всяку надію на краще майбутнє та цілком зогидити життя теперішнє.

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про роздвоєння почуттів

Скажуть мої читачі, що О-КА думає писати свій фейлетон про фільмову ідеосинкразію, де в одній особі ведеться запекла відвічна боротьба добра зі злом. Ні, тим разом це роздвоєння не є екранізованою фікцією, а нашою беззастережною власністю — „нашою" — це значить нашою українською, але однаково і тут, і там, тільки у трохи іншому вимірі та площині.

Скажіть, чи не є воно так, що ми, як цей „жид — вічний мандрівник", вічно блукаємо і ніяк не можемо знайти собі спокійного місця? Живемо на Заході — тужимо за Україною, живемо на Україні — хочемо їхати на Захід.

Це особливо відчутне в останніх п'яти роках вже незалежної України. Комусь би здавалося, що немає причини виїздити тепер з батьківщини, яка стала вільною, демократичною та своєю — українською. Але чи на ділі воно так справді є? Якщо б розглянути усі ці теперішні „блага" в Україні, то не виглядають вони аж так занадто ідеальною, а вже далеко від ідеалу економічна ситуація, яка саме змушує „мріяти" про заробіток поза границями і, в першу чергу, мріяти про заробіток, виражений в долярах.

А ми — ті, які вже „святкують" півстоліття перебування у щасливій, здавалося б, Америці, тужили за батьківщиною, деклямували про по-ворот при кожній нагоді, а тепер поїдемо, відвідаємо, позбудемося кілька фунтів евфорії, похитаємо головами і... повертаємося назад. Ба, що більше, щораз частіше трапляється, що ті, які недавно приїхали до ЗСА шукати заробітку чи до родини, ніяк не можуть себе „знайти" тут і тому тужать (що зрозуміле) за поверненням, а тут чуються невдоволені, нарікають на незавжди добре продумані порядки і критикують щосили, бо переконуються, що життя в Америці не таке чудове, як уявляли собі з інформацій, зачерпненої з преси, радіо, а передусім з фільмів.

Саме, коли взялася писати цю О-КУ, дзвінок з Чикаґо від відомого нашого союзового активіста дав мені дуже живе потвердження цього феномену.

— „Уявіть собі, ця молода жінка, що у нас студіює і працює, і то не пробиральницею чи опікункою старших осіб, а за фахом, поїхала літом додому. І знаєте, як була тут, постійно все „аналізувала", порівнюючи, наскільки краще було там — а тепер тихенько повернулася, переконуючи, що „там" змінилося все на гірше, а в Америці не є аж так погано, як вона думала".

І так воно діється всюди — живемо тут і тужимо за Україною, поїдемо там — і тужимо за Америкою. Самі не знаємо, що краще і що більше відповідає нашим почуттям. Може це тому, що ми за той час відсутности (і тут і там) стали дійсно вже не приналежні ні тут, ні там, або може тому, що постійно тужимо за тим, чого на даний час не посідаємо?

Яка правдива американська приказка, що „завжди трава зеленіша у сусіда", але в цьому випадку не йдеться про те, якого кольору її сусід має, а йдеться про почуття реально бути „дома". Де ж той дім сховався тепер? Велика кількість із нас не має справжнього дому, з неодмінним „домашнім вогнищем", таким, як було „колись". Порозпадалися доми, порозпадалися родини, погасли домашні вогнища ті, що були підвалиною тих домів, а ми

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Жила

„Душа добра"

Олесь Дудин, „Кароокий зайчик", за літ. ред. Надії Мориквас. Видавництво „Штабар", Львів, 1995, 70 стор.

Наприкінці 1995 року у Видавництві „Штабар" у Львові появилася невелика книга ходорівського поета Олеся Дудина „Карookий зайчик". Автор присвятив її „людям, світові, татові і мамі — Творцеві сущого".

Поява цієї книги була наслідком народження сина Ростика (Ростислава) в родині поета. Через те книга пронизана любов'ю батька до сина, й то „не тільки до сина", а в першу чергу — „до маленької Істоти Землі, яка потребує захисту не тільки в оточенні своїх батьків, а й всюди, в цілому світі". Тим часом в заголовку з'являється вислів „Карookий зайчик", пестлива форма, тут мистецький образ естетичного характеру, при якому зберігається його цілісність, життєвість та конкретність. Тут це ще і символічна назва, в якій поет змальовує своє ставлення до природи, до світу, до людей.

В уяві мистця з'являється „Розпуклий кільчик (паросток), пахуча квітка", вона

Тремтить у сяйві серця моя лелітка.
Мій карookий зайчик — душі пелюстка,
Пухнаста китиця, її галузка.
Як хруст у хрустах, солодкий згусток,
Як мед у квіті — диво пелюсток,
Пахучий промінь роси у сяйві,
Блаватний спокій — серпанок ранку,
Промінна кільчик, а сік у барві...

І каре серце. І ніжне серце,
Добра і правди блакитне серце
На щепі барви його світанку!
Нічого більш йому не треба,
Лише здоров'я, сонця й неба!

(стор. 16)

Маленька Істота, але який багатий зміст її земного буття!

Дитинонько маленька,
Радосте незбагненних втіх...

(стор. 21)

Час проходить і усе міняється: природа, карookий зайчик, маленький син, якого поет любить безмежно — любить не тільки любов'ю батька, але й громадянина, патріота своєї батьківщини:

Боронить тебе, Вкраїно рідна,
Тільки б трохи підрости —
Почекай, моя красо погідна.
Бо тепер знедолений, знеможений народ,
Не дійшовши віри, тягне до зневіри...
Дай йому живий листок
Того ліку, тої міри й тої віри...

(стор. 31)

Цей великий ідейний зрив має стати повчальним для маленької Істоти. Адже ж вчитись треба уже з ранніх років. Тому даймо йому розвинутись „в тих насущних потребах його сокровенного дару". Це велике завдання, яке стоїть перед батьками:

І нехай твоя душа, свята душа,
Радо маму й татка, всіх прихилить —
Всіх, і їх душі тонка краса
Радістю до світу квилить.

Небезпека жде усіх,
Як панує в людях гріх.

А я з татком піду в гори
Побороти людське горе
Та як встану з сонцем враз,
То звоюю лютий час!

(стор. 31)

Велика ідея присвячує маленькому синові, й тому життя його не буде легким, але зате кожна його перемога буде значною для людського життя в цілому. Поет твердо вірить у місію сина. Він, подібно як І. Франко в „Слові про критику" (1896), вважає, „що ніколи ще література на була в такім живім та тіснім зв'язку з суспільним розвоєм, як у нашім віці".

Чудово звучать рядки:

Ти будеш всім життям для мене.
Твоє — і вічне, ясне, мудре і зелене,
І добре, радісне, сумне і вчене —
Світитиме в моїх очах.

(стор. 48)

У збірці чимало ліричних відступів, у яких поет безпосередньо від себе, а часом спільно з дружиною змальовує почуття і настрої свого „карookого зайчика", виявляє своє наставлення до нього. Це робить твір більш інтимним і допомагає краще розкрити авторський задум. Добрим прикладом цього є вірш:

Ти тішмось Тобою,
Як ласкою і як журбою,
Як квітом і весною,
Як сонцем і водою —
Ми тішмось Тобою.

(стор. 48)

У віршах чимало свіжости й глибокої ліричности; як правило, ліричні вірші тут короткі, у них мало подробиць і деталів, проте вони виразні і багатозначні. Навіть найменший вірш тут — це яскраве відтворення вибуху, в основному, любови, а буває, що й настрою та думки.

Побудова віршів оригінальна, цікава. Наприклад,

Заплуталося сонце у деревах світу —
І день погас.
Дитячий сум розпік заграви —
І стала ніч трагедією слави.

(стор. 28)

Ці чотири рядки привертають увагу образністю та своєрідним відчуттям краси. Мова автора розмірена, ритмічно організована. Деякі його вірші дуже емоційні, експресивні.

Читаючи уважно збірку, приходимо до висновку, що „карookий зайчик" має рацію, коли каже: „Подивіться на мене і ви побачите свою власну красу, красу власного серця і власної доброти, те миле і привабливе створення світу, ту розмаїть його душі".

Збірка в основному призначена батькам, і її варто було б перекласти на англійську, може, тоді порідшали б ряди прихильників абортів, і діти стали б більш доро-жчими, стали б Божим даром, якого „ніхто не спинить".

Отже, любімо своїх маленьких синів і всіх дітей. Вони мають вирости в добрі та в любові до світу. І тоді те велике сяйво добра, сяйво любови пануватимуть в їхніх душах все свідоме життя.

Підсумовуючи, хочемо зацитувати слова поета:

Дивний карookий хлопче,
Кільчик твій ніхто не стопче:
Він піде віками далі.
Передасть добро і ніжність юній кралі,
А вона тобі народить Білосніжність
З ласки, драми і печалі.
Віщий квіт землі моєї проросте в нетліннім лоні
І простре вікам назустріч Сонцеквіт його долоні!
Щепить Сяйво-Дух мої перлини,
Ти ростеш, а Вічність лине!
Зорeокий мій кришталю,
Спалахнеш й промчишся зоряною даллю.
Ти ростеш, а Вічність лине:
Божий дар ніхто не спинить!

(стор. 38)

„Побурлакуємо світами, але повернемось назад"

Посвячення прапору „Ватаги Бурлаків" Підлюте, неділя, 18-го серпня,1996 р.

Вірні обіцянці, що повернемось, Ватага Бурлаків, яка включає 1-ий Курінь Уладу Старших Пластунів і 16-ий Курінь Уладу Пластунів Сеніорів „Бурлаки", відбула цього літа свою Ювілейну Раду у зустріч не в Вальдорф Асторії ані навіть на Союзівці, а таки в самих Карпатах.

Дехто спитає: чому не в Німеччині? Адже ж там „бурлаки" навесні 1946 року складали пластову присягу, там „бурлаки" взимі і вліті мандрували по Альпах і там переводили зимові й літні табори для пластової молоді. Альпи стали для них другою батьківщиною. Це правда. Але ця батьківщина була лише прибраною, а рідною залишилися Карпати: де рвучкі потоки, пахучі поляни, розлогі полонини і стрункі смереки вщепили їм навіки любов до рідної землі; де на Остодорі і Соколі їхні виховники вщепили їм любов до Пласту. Тож де інакше святкувати ювілей?

Були недовірки, чи пак скептики, які казали: „Це все звучить дуже гарно, але навіть сентименти не вистарчать, щоб спонукати людей по сімдесятці їхати майже чотири тисячі миль задля привілею спати під шатрами серед Карпатських гір".

Як це у нас часто буває, недовірки помилися. В Карпати з-поза океану з'їхалося 51 осіб. Між нами 26 „бурлак", їхні жінки й діти і декілька їхніх прихильників. Найстарший „бурлака" мав 78 років, а найстарший прихильник, член Куреня „Чорноморці" Богдан Сітницький — 82, і зі сестрою шатрував з нами серед гір. Зі Стрия, Львова та Івано-Франківського приїхало 20 молодих „бурлак"; всіх було 103 особи. Ця „сотня" розтаборувалася в Підлютім над Лімницею, біля колишньої палати Митрополита Шептицького, близько гірської колейки, яка колись возила нас на пластові табори, а тепер своїм свистком будила наші вже мохом порослі спомини.

Було дуже мило. Природа була ласкава. Лагідне сонце гріло нас під час польової Служби Божої і сушило наше шатра, а пахучі гриби і солодкі ожини доповнювали наше меню. Перед від'їздом ми закопали залізну скриньку, а в ній „Бурлацьку Правду" і ювілейну сорочинку для тих „бурлак", які тут в 100-ліття Ватаги відбудуть свою Ювілейну Раду. До майбутнього „бурлацького" покоління ми дописали декілька слів, але тільки по-українськи, в твердій вірі, що іншої ніхто вже не зрозуміє.

На кінець грімке „бурлацьке" „Мандруй — в дорогу!" відбилося ехом від Високої та побажало нам доброго вітру.

Учасник Куба

ЦИМИ ДНЯМИ ІСЛЯМСЬКІ фундаменталісти знані з руху Талібан частіше обмінюються вогнем з їхніми супротивниками, об'єднаними силами Рашіда Достума, що намагаються витіснити повстанців Талібану з Кабулю, столиці Афганістану. Реактивні винищувачі збомбардували позиції Талібану, віддалені від Кабулю всього 12 миль на північ, де вже кілька тижнів ведуться бої. Повстанське військо Талібану зайняло майже дві третини країни, радикально наставлені таліби намагаються уводити гострі ісламські закони в Афганістані. Проти них і їхнього правління борються об'єднані державні сили під керівництвом Рашіда Достума. Намагання Організації Об'єднаних Націй і Пакистану дійти до мирного полагодження покищо не увінчалося успіхом.

ВІДРАЗУ НА ДРУГИЙ ДЕНЬ після президентських виборів Білий Дім посилив свою кампанію проти вибору на другу каденцію Бутроса Бутроса-Галі на становище генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй. Уряд президента Билла Клінтона в середу, 6-го листопада, звинуватив генерального секретаря ООН у втручанні у внутрішні справи ЗСА, коли він телефонував до деяких членів Конгресу в справі цієї гострої опозиції зі сторони Америки щодо його переобрання. Ці оскарження зроблено напередодні звернення демократичного сенатора з Іллиной Пола Саймона, щоб Уряд президента Билла Клінтона змінив свою політику в цій справі. Він уважає, що це негідно, щоб наймогутніша країна світу вживала свою силу в таких випадках „і тільки задля внутрішньої політики або тому, що Б. Бутрос-Галі часами діяв самостійно, не згоджуючись з бажаннями ЗСА".

ПРОХАННЯ В СПРАВІ СИРІТ

Шановне громадянство!

Товариство Допомоги Сиротам в Україні звертається до вас за допомогою, розраховуючи на теплоту ваших сердець.

Надходить сувора і довга зима в Україні, в зв'язку з тим виникає потреба у придбанні теплих речей для дітей-сиріт. Деякі з них не мають можливости відвідувати школу, бо не мають черевиків, щоб вийти з дому.

Ми налагодили зв'язок з чернігівською взуттєвою фабрикою, яка зобов'язується в короткому часі виготовити черевики для всіх дітей, якими ми опікуємось. Але наша Товариство не має фондів, щоби оплатити це замовлення, тому звертаємось до всіх, кому не байдужа доля сиріт, допомогти нам своїми добровільними датками.

Число конта, де можна надсилати гроші: 20464–001, або на адресу Української Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку: Self-Reliance New York Federal Credit Union 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003; тел.: (212)473–3251.

Щиро дякуємо усім, хто зможе відгукнутися на наше оголошення.

Марія Йовик,
голова Товариства Допомоги Сиротам в Україні

В Україні зростає...

(Закінчення зі стор. 1)

Україна чітко дотримується своєї лінії в переговорах з Росією і це не подобається деяким політикам ні в Україні, ні в Росії. „Ведуться напружені переговори, атмосфера важка, ніхто не відступить від своїх інтересів. Доки ми не ухвалимо документів про Чорноморський флоту, здійснюватиметься тиск на Україну, згадуватимуться проблеми Криму", — сказав голова РНБ.

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, ТАТА, ДІДА,
БРАТА, ШВАГРА І ВУЙКА

бл. п. о. диякона

БОГДАНА ЙОСАФАТА ТАРНАВСЬКОГО

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені
в Грейт Медов, Бразилії, Стемфорді, Бостоні, Ню Брансвіку і Озон Парку.

Просимо про молитви за вічний спокій його проведної душі.

дружина — АННА
діти — ЮРІЙ і ГАЛИНА з родинами

У ШОСТУ БЕЗМІРНО СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої любої і незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБУСІ

СЛ. П.

СОФІЇ з ГОРОШКІВ КОСТЮК

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в суботу 16-го листопада 1996 р. в УКЦерквах
свв. апп. Петра і Павла в м. Сокалі, Україна;
Преображення ГНІХ у Денвер, Кольорадо, ЗСА;
в соборі св. Софії в Римі;
в катедрі Пресвятої Родини в Лондоні;
в кат. церкві в княжому городі Холмі.

Про молитви за спокій душі покійної просять:
чоловік — ІВАН
сини — ЗОРІЯН
— ОЛЕГ
— ХРИЗАНТ з їхніми родинами.

Подяка за книжку про Черче

Звернутися з листом до поважної редакції часопису „Свобода" мене спонукала доброчинна акція моїх земляків із ЗСА, Канади і Великобританії, які вирішили допомогти мені випустити у світ книгу про своє рідне село Черче, на Рогатинщині Івано-Франківської області — історично-епічний нарис п. з. „Опільське село Черче". Я, як письменник і уродженець цього мальовничого села, давно мріяв написати таку книгу, щоб прийдешні покоління черчан знали правдиву історію своїх батьків, дідів і прадідів і зуміли оцінити їхню героїчну боротьбу за створення незалежної держави в умовах чужоземного поневолення. Бо жодна людина не спроможна стати справжнім патріотом своєї батьківщини, якщо не знатиме історії рідного краю, міста, села, словом, оселі, де народилася чи провела певний відрізок свого життя; якщо не докопається до найглибшого коріння своїх національно-духовних джерел; якщо не зуміє гідно оцінити досягнення і збагнути безцінність утрачених через вікове панування чужоземців культурно-етнічних надбань своїх предків; якщо не успадкує від них любови до рідного слова, до народної пісні, до материнської молитви, до прадідівських звичаїв і традицій, до навколишньої природи і неба над головою; якщо не пройметься духом визвольної ідеї та жертовного героїзму Українських Січових Стрільців, вояків Української Народної, Української Галицької та Української Повстанської Армій, звитяжного всенародного підпілля 30-40-их років.

Задум написати таку книгу зародився понад 20 років тому. За цей час мені пощастило зібрати багатющий документальний та інформативний матеріял, знайти цінні архівні джерела, старі газети та журнальні публікації, популярні і маловідомі книжкові видання, епістолярії, прочитати письмові та почути усні спогади старожилів села, його гостей, емігрантів, приватні, а то й чисто конфіденційні зізнання окремих осіб. Коли рукопис був майже готовий до друку (залишилося тільки уточнити деякі сумнівні моменти), я зустрівся з характерною для теперішніх в Україні часів проблемою: де взяти фонди на видання книги?

І тоді дружню руку допомоги мені простягнули доброзичливі земляки з діяспори — вихідці з Черча, Рогатина і інших місцевостей краю. Їх грошові пожертвування склали основну частину необхідної для видання суми. Тож вважаю своїм обов'язком висловити їм усім сердечну подяку і бу-ду щасливий, якщо мені в цьому допоможе редакція часопису „Свобода".

Я щиро дякую Миронові Бачинському, Лідії з Бачинських і Романові Тіцьким, Марті з Бачинських і Володимирові Григоріївим, Мирославові Богданові Бігусові, Ганні з родини Стеків і Михайлові Войнарам, Несторові Степанові Волицькому, Ользі Дячишин, її синові Євгенові, Ользі з родини Стечаків і Михайлові Королям, Іринеєві Ратичеві, Ганні Чолій, її синові Ярославові, дочці Марті і зятеві Петрові Цехошам (Канада), Христині Волицькій-Ференцевич, Любові і Богданові Кутним, Володимирові Павліву (ЗСА), Григорієві Ліберові (Великобританія).

Окремо висловлюю подяку Яремі Бачинському із ЗСА, який не тільки вніс свій благочинний внесок, але й з власної волі взяв на себе пов'язані із збором грошей клопо-ти. Не рахуючись ні з ча-сом, ні з особистими витратами, спеціяльно побував у Канаді, де проживає більша група черчан.

Допомога земляків з діяспори не обмежилась лише фінансовими пожертвами — від них я почерпнув багато цінної інформації, як про черченське, так і повітове підпілля 30-их — початків 40-их років. Своїми спогадами під час зустрічі зі мною поділилися вже згадані Мирослав Богдан Бігус, Ярема Бачинський, Володим2ир Павлів, Григорій Лівер, а також Роман Смик і Мирослав Лібер, які проживають у ЗСА. Всі вони, як і їхні родини, брали активну участь у спротиві українського народу за створення своєї незалежної держави.

Велика вам усім подяка з рідної землі!

Адреса: Роман Коритко, Україна, 290054, Львів, вул. Петлюри, 2, пош. від. 54, аб./скр. 578.

ЛІВІ І ДЕМОКРАТИ...

(Закінчення зі стор. 1)

сил вміщено вимогу до Верховної Ради законодавчо скасувати відзначення 7-го і 8-го листопада як днів державного свята. Депутат Лесь Танюк у своєму виступі нагадав про кривавість перевороту і сказав, що цей день мусить увійти в українську історію як день всенародної скорботи і пам'яті жертв комуністичного режиму.

Учасники віча також звернулися до голови Київської міської державної адміністрації з вимогою не піддаватися тискові з боку лівих сил при ліквідації символів комуністичного режиму.

В резолюції націонал-демократи вимагають також резиґнації міністрів Служби Безпеки України і Міністерства Внутрішніх справ за їхню нездатність забезпечити безпеку громадян від злочинности і вести ефективну боротьбу з мафією та корупцією в усіх ешелонах влади. Як відомо, 3-го листопада загинув від рук невідомих злочинців депутат Євген Щербань.

Депутат Іван Заєць закликав напередодні 5-ої річниці створення СНД до пильности, щоб не допустити реінтеграції колишніх республік СССР. Він сказав, що Росія постійно домагається зміни зовнішньої політики України на свою користь і і в цьому її підтримують українські комуністи. „Але ми маємо такий рубіж, як 5-та річниця проведення референдуму 1-го грудня, через який не повинні переповзти комуністичні сили", — підкреслив він.

Учасники говорили і про єдність національно-демократичних сил. „Хай це віче стане початком тієї єдности, про яку ми так багато скандували і якої ми, на жаль, поки що не маємо серед наших патріотичних сил", — сказав депутат і голова Руху Вячеслав Чорновіл.

Ізраїльсько-...

(Закінчення зі стор. 1)

Праві екстремісти пропонують подвоїти кількість жидівських поселень на західньому березі Йордану. Тепер там їх живе 145,000 осіб. Палестинці ні під якою умовою не погоджуються зі збільшенням жидівських поселень, бо вбачають у цьому грубе порушення Ізраїлем попередніх домовлень і велику загрозу своїм намірам збудувати цілком незалежну палестинську державу. На західньому березі тепер мешкає майже 2 мільйони арабів.

Як відомо, ЗСА також виступають проти розбудови жидівських поселень на західньому березі Йордану, вважаючи їх перешкодою на шляху мирного врегулювання близькосхідного конфлікту.

Відбуваються...

(Закінчення зі стор. 1)

них вже і членами Екзекутиви питаннях, а це продажі будинку УНС, злуки із Українською Народною Помічю і Українським Братнім Союзом, яка викликала ряд непередбачених комплікацій, спадку членства, браку секретарів, а передусім присутні стверджували загальний застій в громаді з уваги на брак припливу молодих людей. Дискусія над звітами першого дня нарад віддзеркалювала вповні невідрадний теперішній стан УНС. Після відповіді на порушені проблеми У. Дячук закрила перший день нарад, залишаючи дальших дискутантів на черговий день п'ятниці 8-го листопада.

В глибокому смутку повідомляємо рідню, приятелів і знайомих, що 23-го жовтня 1996 року упокоївся в Бозі наш найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.

о. МИКОЛА КОСАРЧИН

уродженець м. Бучача в Україні колишній парох церкви св. Йосафата в Шол Лейк Манітоба.

Останньо душпастир при соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29-го жовтня з українсько-католицького собору свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл.

Складаємо щиру подяку Преосвященним Владикам, Михаїлові і Інокентієві, Всечеснішим отцям, зокрема о. крилошанинові І. Кротцеві, і всім що взяли участь у похоронних відправах, за щирі слова співчуття, за Служби Божі, та за квіти що прикрашували останню дорогу покійного отця.

Горем прибиті:
дочки — ХРИСТИНА з чоловіком
— МАРТА з донею ТАЇСОЮ
сестри — АНАСТАЗІЯ БІЖАК з родиною
— НАТАЛЯ МАРУНЧАК з чоловіком МИХАЙЛОМ і родиною
брат — ІВАН з родиною
Ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді й Україні.

Про...

(Закінчення зі стор. 2)

немов зависли десь у просторі між небом і землею та ніяк не можемо причалити до якогось стабільного берега, де кінець нашої мандрівки. Адже кінець цей не мусить устабілізуватися тільки на протилежному березі Стиксу.

Ми... вічні мандрівники, що не можуть знайти собі одного місця, бо всюди добре, а найкраще там, де нас нема. І що найгірше, ми в цій вічній мандрівці згубили друзів, рідних, знайомих і виявилось, що залишаємося на ділі дуже самітніми.

Члени наших родин порозліталися, як і ми, по світі в погоні за надією на краще. Чи справді вдалося знайти те краще? Чи, може, всі ми вже не знаємо, що краще, як краще і де краще? Добре кажуть, що в житті ні один „ланч" не буває задармо, за все траба платити — і ми платимо, гірко платимо. Але ж ми хотіли лиш кращої долі для своїх дітей, для всіх наших близьких, а може і для себе. Тож мусимо оплатити всі рахунки болем, браком спокою і рівноваги, браком приналежности до одної землі, браком друзів-однодумців і браком того реального дому, з якого ми вийшли у світ, а якого не слід шукати там, де покладуть домо — вину.

О-КА

Про діялог...

(Закінчення зі стор. 2)

Ті справи все відвертіше починають коментувати газети в Україні, в Польщі та на еміграції. Це не буде перший раз, щоб виявити непорозуміння та незгоди між українцями й поляками, якщо, звичайно, сильні сусіди не вмішаються знову, щоб ніби „завести порядок".

Кінчаючи, автор хоче від себе додати, що існує відома приповідка: „Мудрий поляк по шкоді, — як коней украли, то став стайню замикати". Історія вчить нас, що люди дуже часто, чи навіть (у теперішному випадку) ніколи не вчаться з історії.

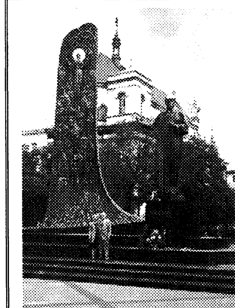
ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ЦЕНТР У ЛЬВОВІ

встановлюємо в будинку під ч. 12 — на ПРОСПЕКТІ СВОБОДИ у Львові
(поруч пам'ятника Тарасові Шевченкові)

ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ЦЕНТР

на взір ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО МУЗЕЮ в Києві та ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО МУЗЕЮ в Каневі. Одначе, цей ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ЦЕНТР буде набагато простішим більшим від названих вище МУЗЕЇВ. В цьому центрі буде не тільки зберігатися ШЕВЧЕНКІЯНА, доступна для оглядин туристам, але крім цього будуть залі для культурного спілкування, концертова заля, конференційна заля, залі для вистав мистецьких творів і картин і т. п., а навіть каварня, де при горнятку кави, приятелі і знайомі матимуть можливість обмінятися думками на біжучі теми. Таким чином повстане туд дуже потрібний

УКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР у Львові

Пам'ятник Т. Шевченкові у Львові

ОТОЖ ПРОХАЄМО ВАШОЇ ДОПОМОГИ.

Прізвища й імена всіх, хто допоможе нашому Комітетові своїми пожертвами довести до успішного кінця розпочате діло, будуть подані на одній із ПРОПАМ'ЯТНИХ ТАБЛИЦЬ в такому порядку:

Почесні Фундатори — $2.000; Меценати — $1.000; Патрони — $500; Добродії — $250; Спонзори — $100.

Всі жертводавці від $1.000 і більше додатково одержать даром мініятюру статуї Тараса Шевченка у Львові.

Раніші жертводавці на пам'ятник можуть своєю додатковою пожертвою підвищити свою категорію.

Чеки просимо виписувати на:
T. Shevchenko Monument in Lviv

Наша адреса:
UKRAINIAN COMMITTEE
For Taras Shevchenko Monument in Lviv
2150 Bloor Street West, Suite 96, Toronto, Ontario M6S 1M8 Canada

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ НАША ЩИРА ПОДЯКА

Торонто, листопад 1966

За Український Громадський Комітет Будови Пам'ятника Тарасові Шевченкові у Львові:

Д-р Василь Іваницький, голова **о. Василь Цимбалістий, ЧСВВ, секретар**

Молитва на могилі З. Красівського

У вересні цього року, відвідавши Україну, я мав нагоду і перебував кілька днів в Згромадженню Сестер Пресвятої Родини в Гошеві, котрого настоятелькою є сестра Анатолія Дмитришин. Розмовляючи з нею, довідався, які тяжкі часи переносило Згромадження Сестер Пресвятої Родини під час комуністичного режиму. Ні одна сестра не виїхала на Захід, зате переважна більшість зазнала муки кагебівських катівень та сибірських і казахстанських концентраційних таборів. На волі випадково залишилися ті нечисленні сестри, які пішли в ті скрутні часи по селах просити підтримки, або у відвідини до своїх родичів.

Дальше сестра оповідає, як в глибокій конспірації працювали греко-католицькі отці і сестри, як проводили катехізацію, хрестили дітей, вінчали, відпроваджували в останню дорогу і підтримували на дусі людей. В постійній небезпеці викриття вони, молоді, переймали обов'язки старших сестер, як могли, втримати нитку віри і надії; вони працювали по шпиталях, медичних клініках, всюди, де тільки б мали нагоду спілкуватися з багатьма людьми; вишукували надійних однодумців, співпрацювали з підпільним національним рухом.

Коли Україна стала вільна, влада не повернула сестрам ані будівель, ані майна колишнього монастиря. Сестри не мали приміщення, і 13 сестер проживали в одному будинку, котрий майже розпадався, а до того напливало багато покликань. Отже ж сестри рішили будувати монастир.

Доля пощастила сестрам, що стрінулися з відомим національним діячем Зіновієм Красівським, котрий був обдарованою людиною і в перервах між арештами і в'язницями встигав вести поважну наукову роботу, випускати підпільний журнал, гуртувати навколо себе відданих національній ідеї людей, вести навчально-просвітянську роботу та збирати колекцію народних виробів і картин. Коли довідався про те, що сестри задумують будувати монастир, маючи високий дар переконувати і схиляти до себе людей, він зумів переконати керівництво Болехівського лісокомбінату передати сестрам Пресвятої Родини гарну парцелю для будови монастиря. Коли сестра Анатолія спитала Зиновія, як можна починати будувати монастир з 300 карбованцями, то він відповів: „Ви не маєте віри". З тим сестра Анатолія почала будувати монастир.

В самому розпалі будови монастиря його ініціятор і натхненник на самому початку здійснення задуманого З. Красівський передчасно відійшов у вічність. Дались взнаки катування, в'язниці і переслідування. Зіновій Красівський помер на руках у сестри Анатолії...

Сестра Анатолія запросила нас оглянути будівництво монастиря Сестер Пресвятої Родини. Ми побачили незвичність архітектури величної будівлі. Сестра Анатолія з любов'ю і гордістю показала зручні келії, кімнати для занять, внутрішню церковцю, зал для бібліотеки і меморіяльні кімнати Зіновія Красівського.

Підвечір ми поїхали на могилу Зіновія Красівського. Там засвітили свічки, помолилися під високим увінчаним березовим хрестом. А сестра говорить про нього, як про живого, ніби хоче змінити свої сили і віру для продовження розпочатої справи. Розповідає про свою працю і його останні дні.

Вертаємося до монастиря. Здалека видно церкву Василіянського монастиря на Ясній Горі в Гошеві, а біля її підніжжя, в мальовничій долині між гірськими річками Лужанкою і Свічею, виростає ще один центр духовности нашого народу — монастир Згромадження Сестер Пресвятої Родини. Від наших зусиль, від громадської підтримки залежить, як швидко сестри зможуть завершити будову і зайнятися своєю основною місією — ширенням Добра, Злагоди, Любови, яких Україна по тяжкій неволі так потребує.

По дорозі до монастиря сестра оповідала про величавий похорон Зіновія Красівського. Гошів і околиця ніколи його не бачили, а ховали як героя, патріота, гаслом якого було: „Бог, Церква і Україна". Він боровся за вільну Україну, він побачив її вільною. На похороні були визначні провідники наших організацій і товариств, як рівнож церковні достойники. Він відійшов від нас, залишив недокінчену працю, яку ми повинні закінчити на його незабутню пам'ять — збудувати монастир.

Тому в імені Сестер Пресвятої Родини звертаюся до всіх, що знають З. Красівського, до тих, що були на похороні, до всіх українських патріотів і до всіх вірних християн: допоможіть докінчити будову монастиря, допоможіть, як тільки зможете, але допоможіть! Кожна організація, товариство мають своїх членів, кожна церква має парафіян, а Згромадження Сестер Пресвятої Родини нікого не має. То хто ж їм допоможе, як не ми?

Всі жертводавці дістануть подяку від сестер, а гроші можна відтягнути від податку.

Чеки можна висилати на адресу: Ukrainian Fraternal Federal C. U., acct. # 792. P. O. Box 185, Boston, Ma 02132.

Д-р Іван Дідюк

УСВТ „Ч. Січ" — „Шор Гаррікейн" СК — 2:2

В неділю, 13-го жовтня ц. р., були 5-ті з черги футбольні змагання, вчетверте на виїзді за чемпіонат півпрофесійної „Еліт" дивізії Гарден Стейт Сакер Ліг, які цим разом закінчилися ремісовим вислідом 2:2.

В першій половині господарі вели 1:0, після того, як „Січовикам" відвернулося щастя, коли м'яч в 25-ій і 34-ій хвилинах зі стрілів Борецького і Мигала замість у сітку воріт „Гарікейнс" в обидвох випадках потрапив у поперечку їх воріт. Після відпочинку „Січовики" провели ряд продуманих контратак, одну з яких вдало закінчив Борецький, вирівнявши вислід до 1:1. Швидко після цього в боротьбі за м'яч з нападником господарів зазнав контузії коліна Михайло Варянка, у висліді чого була ослаблена оборона „Ч. Січі" і господарі зуміли здобути ведення 2:1. В кінцевій фазі зустрічі українські футболісти в більшости володіли м'ячем, завдяки чому Ярослав Твардовський, з гарної акції Борецького-Мигала, здобув вирівняння 2:2. Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Бавер, Рондос, Науменко, П. Палидова, Кохановський, Вацлавський-Лянге, Варянка, Борецький, Я. Твардовський, Сергіїв, Мигало, Десросір. Провідник і тренер — Михайло Палидова.

УСВТ „Ч. Січ" (жінки) — Монклер СК (жінки) — 2:1

Непереможною досі в іграх за чемпіонат вищої жіночої дивізії Гарден Стейт Сакет Ліг є жіноча дружина „Ч. Січі". В 4-ох з черги змаганнях осінньої рунди ігор „Ч. Січ" вийшла переможцем, цим разом вислідом 2:1. Переможні голі для нашої дружини здобули М. Човлінська і Кеслер.

Після цієї перемоги „Ч. Січ" спільно з клюбами „Флеймс" і „Пенісюла Азтекс" займає чолову позицію в показнику табелі ігор, маючи на свому конті 12:0 точок і 9:1 відношення голів.

УСК Ню Йорк — Менгеттен Кікерс СК — 1:1

В неділю, 13-го жовтня ц. р., І-ша дружина УСК відбула свої чергові календарні змагання за чемпіонат ІІ-ої дивізії Космополітальної Ліги Ню Йорку, в яких ремісувала вислідом 1:1. В цій зустрічі обидві дружини показали гарну, швидку й завзяту гру, в якій пописувалися оборонці і воротарі. Ведення 1:0 для УСК здобув Розафіо в 26-ій хвилині. Після цього голя футболісти УСК мали можливість піднести рахунок, але енергійні оборонці і воротар „Кікерс" успішно захистили свою „твердиню". Вислід дня не мінявся до 90-ої хвилини, коли суддя повинен був відсвистати кінець змагань, але, на жаль, він протягнув час на ще додаткову хвилину, і суперники здобули вирівнюючого голя. 1:1.

Резерва УСК зміцнила свою позицію лідера резервової дивізії, перемагаючи резервістів „Кікерс" вислідом 2:0.

С. К.

СПОРТОВІ ВІСТІ

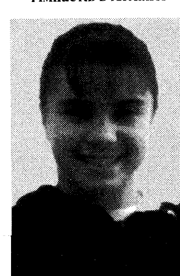
Редагує Омелян Твардовський

ВІСТКИ УСЦАК

Подяки НОК України для діячів УСЦАК

Подяку „За активну роботу у розбудові Олімпійського руху в Україні та з нагоди першого виступу Національної команди України на XXVI літніх Олімпійських Іграх в Атланті у 1996 р." підписав президент Національного Олімпійського Комітету України В. Борзов. Подяки, видруковані на спеціяльних грамотах з емблемою НОК України, одержали діячі УСЦАК — голова Мирон Стебельський, члени управи Омелян Твардовський, Олександер Напора, Роман Пиндус, Ярослав Петрик, Роман Глушко, Теофіль Щесняк, Володимир Кізима, Роман Куціль і Михайло Бойцун.

Лілія Подкопаєва про виступ українських гімнастів в Атланті

На світлині: Лілія Подкопаєва.

Наша українська дружина зі спортової гімнастики виступила в Атланті дуже вдало. Хлопці І. Коробчинський, Г. Місютін, В. Шаменко, А. Світличний, Р. Шарипов і Ю. Єрмаков здобули третє місце і тим самим бронзову медалю. Шарипов — золоту. Ми, дівчата, в дружиновому заліку зайняли п'яте місце в такому складі: Л. Подкопаєва, А. Миргородська, О. Книжник, О. Шапарна, Л. Шеремета, О. Тесленко.

Весь світ слідкував за боротьбою, яка велася в індивідуальній першости за звання олімпійського чемпіонства. В останніх двох роках я стала чемпіонкою Европи і світу, і приїхала на Олімпіяду вже фаворитною, так що не мала права навіть на малу помилку. І я її не зробила. Я стала олімпійською чемпіонкою, і всі мої хвилювання передати важко. То треба пережити...

Коли на щоглі піднесли прапор України, я плакала з радости та гордости за мою країну. Думаю, що в скорому часі моя Україна буде такою перекрасною, якою хотів бачити її Тарас Шевченко.

А тепер в розмові з Сергієм Петруняком, заслуженим тренером України, ми згадуємо про добродійство Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), що закупила нам чудове модерне обладнання, на якому ми змогли вдало підготовитися до виступу в Атланті. Що б сталося, якщо б ця заслужена організація на чолі з її президентом Мироном Стебельським і його співробітниками не придбали цього модерного гімнастичного обладнання! Усі члени гімнастичної збірної України дуже вдячні за це, а найкращою подякою є мої дві золоті і одна срібна медалі!

Я із своєю тренеркою Галиною Лосинською плянуємо підготову до наступного року, коли відбудеться чемпіонат світу. А ще хочу взяти участь в Олімпійських Іграх 2000-го року в Сіднею, Австралія. Попереду дуже важка праця.

Я, як і моя тренерка, сподіваємося, що ще багато разів прапор України будуть підносити в честь славних українських спортсменів.

Записав Сергій Петруняк

УСК НЮ ЙОРК — АЙНТРАХТ С.К. — 3:3

В неділю, 27-го жовтня ц.р., обидві футбольні дружини УСК зустріли в іграх за чемпіонат ІІ дивізії Космополітальної Ліги Ню Йорку німецьких футболістів з клюбу „Айнтрахт". Перша дружина закінчила ремісом 3:3. До перерви наші футболісти вели з рахунком 2:1, що його здобули Доналд з карного стрілу і Розафіо з гарної акції нашого нападу. Після відпочинку німці розпочали агресивнішу гру, і вже в 50-ій хвилині вирівняли вислід 2:2. У 75-ій хвилині футболісти „Айнтрахту" зуміли вийти вперед 3:2. В заключних хвилинах тієї цікавої зустрічі футболісти УСК перейняли ініціятиву, завдяки чому притиснули суперників в їх підворіття, що і дало можливість зрівняти вислід 3:3, коли оборонець німців післав м'яч в сітку власних воріт.

Були ще можливості відзначитися нашим снайперам, але вони нервувались, не влучали м'ячем до бажаної мети.

Після цього ремісу дружина УСК далі займає в показнику табелі ігор друге місце. Резерва УСК, що в показнику табелі ігор займає позицію лідера, теж закінчила ремісом з резервістами „Айнтрахту" вислідом 2:2.

С.К.

УСВТ „Ч.Січ" — Трентон „Кікерс" СК — 1:4

Замість змагань у себе вдома з клюбом Скатс Керні, провід ліги зарядив відбути „Січовикам" залеглі змагання на виїзді в Трентоні з місцевим німецьким клюбом „Кікерс". (Керні Скатс мали визначені змагання за Чашу ЗСА).

Цю гру „Ч. Січ" відбула в неділю, 27-го жовтня. Як подано вище, програли високим вислідом 1:4.

В останніх тижнях нашій дружині не таланить і вона не може віднайти своєї гри, яку демонструвала протягом літа і навіть на початку сезону.

Деякі виправдання є в зв'язку з недугами і контузіями окремих футболістів, але, виглядає, дружина переходить спад фізичних кондицій, затрату швидкости і завзятости. Притупилася гострота й чолових снайперів — Борецького й Мигала, які не використовують, як слід, своїх позицій до здобуття голів. Так було і в звітовій зустрічі, коли з кількох можливостей тільки Сергіїв зумів здобути єдиного, почесного голя змагань.

Кращими в цій ділянці виявилися господарі, які в першій половині вели 2:1, і зуміли подвоїти рахунок в другій половині та закінчити перемогою 4:1.

УСК Ню Йорк — „Нагс Гед Юнайтед" — СК-3:2

В неділю, 20-го жовтня ц. р., обидві футбольні дружини УСК відбули свої чергові змагання за чемпіонат Другої дивізії Космополітальної ліги Ню Йорк — Ню Джерзі. Перша дружина зустріла на площі Рандел Айленд футболістів клюбу „Нагс Гед Юнайтед", з якими виграла вислідом 3:2. Першу половину наші футболісти закінчили вислідом 2:1, що його здобули Карлініос і Доналд. Після відпочинку УСК втримав ініціятиву, завдяки якій знов Карлініос підніс рахунок до 3:1. В 84-ій хвилині гості провели успішну контратаку, здобувши свого другого голя дня, яким і встановили вислід зустрічі 3:2.

Після тієї перемоги І-ша дружина УСК займає в показнику табелі ігор друге місце, маючи на свому конті 10 точок.

Резерва УСК перемогла резервістів „Нагс Гед Юнайтед" вислідом 5:2, і цим самим зміцнила свою позицію лідера дивізії з дотеперішим доробком 11 точок.

С. К.